

קבלת שבת

שנה ט' - עלון דו שבועי ■ מופץ במעל 9000 עותקים בכל הארץ

פרשת "וישב"

פיתח אנמי לא אדליק" (=החשש הוא מבני המקום, שאולי יעברו בדרכם רק באחד הצדדים, ויראו שלא הדליק שם, ויאמרו: כשם שבצד זה לא הדליק - גם בצד זה לא הדליק). הרי שהגמרא חוששת גם לחשד קל, ועל פי זה יבואר המדרש להפליא:

"הדודאים נתנו ריח" - זה ראובן בשעה שהציל את יוסף, באותה שעה שבה אמר לאחיו להשליך את יוסף לבור, העידה רוח הקודש היתה כוונתו לטובה, כדי שלא יתעורר חשד לגבי כוונותיו. ואם תאמר: למה לנו עדות זו, והרי בהמשך הפסוק מספר שבא להציל את אחיו? אשיב לך: כדי למנוע את החשד באותה שעה. ואם תשאל: מנין שחוששים לחשד ופועלים להפריכו? "על פתחינו כל מגדים" - זה נר חנוכה, והריבוי בלשון "פתחינו" מלמדנו שחייבו להניח בשני פתחים, כדי למנוע חשד, ומעתה מובן מדוע באה רוח הקודש כדי למנוע חשד ולגלות שמתחילה היתה כוונתו להציל את אחיו! (ושלל לא יחסר)

חידושים לחנוכה

ביאור נפלא עד מאד בקושיית מרן ה"בית יוסף"

שינוי בגמרא בברכות (מ) ובסוכה (מו): "אמר רבי זירא ויש אומרים רבי חנינא בר פפא, מאי דכתיב 'ברוך ה' יום יום', וכי ביום מברכין אותך, ובלילה אין מברכין אותך, אלא לומר לך בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו. ואמר רבי זירא ויש אומרים רבי חנינא בר פפא, בא וראה שאל כמדת הקב"ה מדת בשר ודם, מדת בשר ודם כלי ריקן מחזיק כלי מלא אינו מחזיק, אבל מדת הקב"ה מלא מחזיק ריקן אינו מחזיק וכו'".

ב' מאמרים אלו רחוקים זה מזה כרחוק מזרח ממערב, כותב רבי אלכסנדר סנדר שור זצ"ל, בעל ה"בכור שור" בחידושי על הש"ס (ברכות מ:), 'ולמרות שב' מאמרים אלו הסתפקו מי אמרם - רבי זירא או רבי חנינא, ודאי שאם אפשר לתלותם זה בזה, עדיף יותר'.

ומבאר ה"בכור שור" מהלך נפלא בחריפותו: הנה, מרן ה"בית יוסף" (ריש הלכות חנוכה) למה קבעו ח' ימי חנוכה, הלא כבר היה שמן בהדלקה למשך לילה אחד, ולא היה נס כי אם ד' ימים, ויתרין שם בספר "אליה זוטא" בשם ה"כנסת הגדולה", דמכל מקום קבעו שמונת ימים לפי שחנכו אז הבית מקדש ח' ימים. ע"כ.

וצריך לומר לפי"ז, שמה שמברכים גם בליל הראשון ברכת 'שעשה נסים' אע"ג שאז לא היה נס כלל, מכל מקום על הנסים שנעשו בשאר המימים מברכים כבר מהלילה הראשון.

וה"בית יוסף" תירץ, שגם בלילה הראשון לאחר שנתנו שמן בנרות המנורה נשאר שמן בפך כבתחילה וניכר הנס (ע"ש עוד בתירוצו).

והקשה הט"ז על תירוצו, שמכולם יוצא שגם בלילה הראשון היה נס, וא"כ היה לרבתינו להזכיר דבר זה כדי שנדע הנס שנעשה בלילה הראשון?

ומוסיף ה"בכור שור" להקשות עוד, מדוע הוצרכו לעשות נס זה שלא לצורך? וביאר הט"ז על פי המובא בזוהר הקדוש, שאין הברכה חלה על מרום ריק, רק כשיש מועט חלה הברכה להרבותו, וא"כ בהכרח היה שישאר קצת בלילה הראשון שיחול עליו הנס, ומוכח א"כ שגם בלילה הראשון היה נס, שנשאר עודף שמן.

ולפי זה, מואיר דברי ר' זירא באור יקרות: 'בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו', היינו - ולא להמתין מיום אחד לחברו, ולפי זה נדחה תירוץ האליה זוטא בשם הכה"ג - שמדבריו יוצא שבירכו כבר מהלילה הראשון על שאר הימים, וא"כ קשה למה קבעו ח' ימים לברך שעשה נסים?

ועל זה מתרץ רבי זירא, שמידת הקב"ה כלי ריקן אינו מחזיק, כמ"ש בזוהר, ולכן הוצרך להיות נס גם ביום הראשון, ולכן קבעו ח' ימים!

ודברי פי חכם חן!

(עלון קבלת שבת)

השיחה שנאמרה אחרי חנוכה

המשגיח דלייקווד, הגה"צ ר' נתן מאיר ונטפויגל זצ"ל, היה מדבר הרבה נגד הפירצה הגדולה שנפרצה בחנוכה, שהציבור נוסע הרבה מחוץ לכותלי בית המדרש, וחוזר ודיבר על זה בכמה הזדמנויות, פעמים בנחת ופעמים בחריפות.

שנה אחת, לאחר שעבר חג החנוכה, מסר המשגיח זצ"ל שיחה שלימה אודות הגדלות המיוחדת שיש בחנוכה, ודיבר נגד הביטול תורה שבכל הנסיעות לכל מיני מקומות, ואמר: אם תשאלו, מה אני תובע עכשיו, מדוע לא עוררתי על זה בערב חנוכה?

אענה לכם: כשיש יצר הרע ובולמוס לנסיעות ולטוילים, אין עם מי לדבר, שהרי שנינו (מדרים לב): "בעידנא דיצר הרע לית דמדכר ליצר הטוב", שכשיש יצה"ר אדם שוכח מהיצה"ט, אבל כעת, שנעברו ימי החנוכה, וחוזרים לשיגרה, עכשיו אפשר לדבר! עכשיו אפשר להתבונן, שאם נמצאים יום פה ויום שם, לא נקראים עוסקי תורתך!

והוסיף ואמר ככא, וכי פלא יש כאלה יחידים שאין להם אהבת התורה, ולא מרגישים עריבות ומתיקות בתורה, ואין להם את הרצון האמיתי בתורה, זה בגלל שהם תמיד נעים ונודים, וכל כך הרבה הפסקים יש בסדר לימוד אחד, בפרט כששומעים איזו ידיעה חדשה מבחוץ, מיד נעצרים לשמוע, ומבררים את כל הפרטים ופרטי הפרטים, ומדייקים כחוט השערה!.

(לקט רשימות - חנוכה)

"וימפרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף" (לז, כח)

איתא ב"לוקט שמעוני" שהשבטים קנו בעשרים כסף נעלים וזה גם מה שכתוב בהפטרה "כה אמר ד' על שלושה פשעי ישראל... על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעלים" (עמוס ב, ו) "מכרם בכסף צדיק" זה יוסף הצדיק שמכרו אותו "בעבור נעלים". ויש להבין מדוע קנו בכסף זה דוקא נעלים. אומר ה"שלמה חדשה":

דבר מעניין הוא שבכל התורה כשמדובר על רכילות, כותבים זאת בלשון הליכה - "לא תלך רכיל בעמך", ובפסוק נוסף כתוב: "כלם סרי סוררים הלכי רכיל" (ירמיה ו, כח)

ורשי מסביר שרכילות, זה כמו רוכל: נמצא כאן ומרכל; הולך לשם ומרכל. שומע שם ובא לפה ומרכל... הרכלן משתמש ברגליו כל הזמן. למה האחים דנו את יוסף? כי הוא הלך רכיל אצל יעקב אביהם. ועתה, כדי לזכור שדנו אותו על רכילות, הם קנו נעליים, ומדוע צריכים לזכור זאת, כדי שחלילה לא יבואו לידי אותו מכשול... ולפי"ז מיושבת קושיית המפרשים:

יוסף הצדיק היה יפה תואר וגיבור. ואם כן איך מכרו אותו בעשרים כסף בלבד? התירוץ הוא, שהם לא רצו להרויח כסף במכירה זו. וכל כוונתם היתה רק לזכור שדנו אותו על רכילות. ולא יבואו לידי אותו מכשול לכן מכרו אותו בעשרים כסף וכל אחד קנה לעצמו נעלים בשתי כסף.

"ויתאבל על בנו ימים רבים. ויקמו כל בניו וכל בנותיו לנחמו וימאן להתנחם" (לז, לד-לה)

ובמדרש, עד עכשיו סבור הייתי שאני צדיק. עכשיו אני רואה שאני רשע. והוא תמוה. הקשה המהרש"א היתכן ששלח יעקב את יוסף אל אחיו בשעה שידע כי הם שונאים אותו עד מאד.

עוד יש לדקדק בלשון הכתוב שאמר יעקב ליוסף, "לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר", דתיבות והשיבני דבר יתרות נינהו, דפשיטא שהוא שולח אותו כדי שיגיד לו את שלומם.

ואפשר לבאר ביאור נפלא בדרך של פילפול:

איתא בפסחים (דף ה) שלוחי מצוה אינן ניזוקין לא בהליכתן ולא בחזירתן, זולת כשיחיא חזיקא. וכתב הר"ף דהא דשיחיא חזיקא אינו אלא בחזירתו אחר שכבר נעשה המצוה, אבל בהליכתו אין לחוש אף דשיחיא חזיקא כי המצוה תגן עליו.

ולפי"ז מובן מה דדייק יעקב לומר והשיבני דבר, כי רצה שיהא שליח מצוה אף בדרך חזירתו, ואז לא יוכלו השבטים לשלוט עליו כלל, כי אף שבמקום היזקא שאני, הרי בהליכתו מגינה בכל אופן והכא הוה בהליכתו כיון דגם החזרה מצוה היא בפני עצמה. אף לפי"ז קשה דאין עלה על דעת יעקב אח"כ שנטרף יוסף, והא היה שליח מצוה. אלא הרמב"ם פסק דאם האב רשע אין הבן חייב בכיבודו. וזה שאמר המדרש, עד עכשיו סבור הייתי שצדיק אני, ובני חייב בכיבודי וממילא לא יאונה לו כל רעה כיון שהולך בשליחות מצוה, אבל עכשיו אני רואה שאני רשע, דכיון דנהרג יוסף ולא הגינה עליו מצות כיבוד אב, ש"מ שאין כאן מצוה יען רשע אני. אבל לאמיתת הדבר הרי יוסף לא ניזק כלל, אדרבה יצאו מזה חסדים טובים, כי מצות כיבוד אב שפיר הגינה עליו והביאה ברכות לכל השבטים.

"למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו" (בראשית לז, כב)

"רוח הקודש מעידה על ראובן, שלא אמר זאת אלא להציל אותו, שיבוא הוא ויעלה משם" (רש"י)

מדוע היה צורך ברוח הקודש שתעיד על ראובן שכוונתו לשם שמים, והלא סופו הוכיח על תחילתו שלטובה התכוון, כמו שמעיד הפסוק (שם, כט): "וישב ראובן אל הבור, והנה אין יוסף בבור, ויקרע את בגדיו"?

אלא - יישב הגאון רבי אליהו שמאע, ראב"ד ארם צובא ובעל "קרבן אשה" - רוח הקודש נדרשה כדי להציל מן החשד הקל שיכול היה להתעורר בתחילה, כאשר אמר "אל תשפטו נדב, השליכו אותו אל הבור הזה", בזמן ההוא, בטרם סיפרה התורה על שובו לבור להציל את יוסף, אולי היינו טועים לחשוב שראובן התכוון לרעה, ועל כן מיד העידה רוח הקודש שכוונתו היתה: "למען הציל אותו מידם".

לפי זה, הוסיף ראב"ד ארם צובא, יתבאר להפליא דברי המדרש הנודעים: "הדודאים נתנו ריח" (שיר השירים ז, יז) - זה ראובן בשעה שהציל את יוסף, "ועל פתחינו כל מגדים" - זה נר חנוכה, עד כאן לשון המדרש שלא בכדי הוגדר כמדרש פליאה: איזה קשר יש, לכאורה, בין הצלת יוסף על ידי ראובן - להדלקת נר חנוכה?

אך לאחר שראינו, כאמור, שנדרשה רוח הקודש כדי להפריך חשד קל שעלול היה להתעורר לגבי ראובן, יש מקום לומר: מנין לנו שחוששים גם לחשד קל? ואמנם, למדנו בגמרא (אבות כג.) לגבי נר חנוכה: "אמר ר' הונא: חצר שיש לה שני פתחים - צריכה שתי נרות. ואת רבא: לא אמרן משתי רוחות, אבל מרוח אחת - לא צריך. מאי טעמא? אילמא משום חשדא, חשדא דמאן? אילמא חשדא דעלמא - אפילו ברוח אחת נמי ליבעי! אי חשדא דבני מתא - אפילו משתי רוחות נמי לא ליבעי! לעולם משום חשדא דבני מתא, וזימנין דמחלפי בהאי ולא חלפי בהאי, ואמרי: כי היכי דבהאי פיתחא לא אדליק, בהך

מזל טוב! לאה עלתה לשושנה רבינוביץ שכנתה עם עוגת תפוחים ריחנית. מאפה בית תמיד מחמם את הלב והופך את ברכת המזל טוב' למתוקה ואישית. היא נקשה על הדלת וזאטוט פתח אותה ומיהר לקרוא לאימו. עמדה מול הפתח, וכולה תהיה וסחרור. מה הולך פה? למה הכל ארוז? מהם הארגונים המוערמים לגובה, 'אה, שלום לך', 'אני מאד מעריכה את טרחתך, טוב שבאת'. מזל-טוב להולדת הבת' האם מישוה עוזר לך? גב' רבינוביץ נדה בראשה לשלילה. 'אם כן, איך את מסתדרת? ומה זה כל הקרטונים הארוזים?'

בעל הדירה ביקש שנתפנה מכאן בהקדם. הדירה נמכרה, ענתה שושנה. לאה נדהמה. היא ידעה כי שושנה ובעלה נאלצים לגור בשכירות. 'למה לא סיפרת? למה לא שיתפת אותנו השכנות, במעבר המאוולק? לפחות היינו מתארגנות לעזור לך', ירתה לעומתה בהלם. 'אה, זה היה ממש פתאומי. היינו עסוקים בלידה ובתינוקת החדשה, בפורים המתקרב ובפסח הממשמש ובא. חשבנו שהמשכיר ייתן לנו שהות של זמן, יתחשב במצבנו הדחוק. אבל לא. הדירה נמכרה לזוג צעיר. לא נוכל להישאר כאן.'

'מה התאריך הסופי לפינוי?' המתח ניכר בקולה המודאג של לאה. 'בעוד שבועיים בדיוק, יומיים לאחר חג הפסח'. 'ולאן תלכו?' 'עדיין לא מצאנו דירה להשכרה ואופציה של רכישת דירה בודאי לא באה בחשבון, נשנק קולה של רכישת הילדת הטריה, 'יש בדינו תקציב מוגבל, המספיק לקניית שני חדרים בלבד'. מחשבותיה של לאה התערבלו סביב מצוקתה של חברתה. התמצא מוצא לבעייתך? באותו ערב לא ידעה שושנה מנוח. מלבד המגירות והארונות שהמתינו לאריזה, חייגו אצבעותיה עשרות מספרי טלפונים בחיפוש דירות להשכרה. למרבה אכזבתה דחוה כל השוכרים. 'שמונה נפשית? מה פתאום! אנחנו מחפשים זוגות צעירים', אמרו לה בנחרצות ורק העמיקו את יאוושה. ברקע צרחה הקטנה. לו רק היה בעלה בבית כעת, היה מתפנה להרימה, אך גם הוא פנה לראות מספר דירות המוצעות בעיר. שניהם לא ידעו מאין תבוא ישועתם. בשעה אחת עשרה בלילה, סגרה שושנה באכזבה את העיתון. **כבר חרשה על כל מודעות מכירה/השכרה של דירות,** חיפשה מחירי מציאה והעלתה חרס.

מה יהיה איתם, אנה יפנו? לבית הוריה לא שייך ללכת, בשל מחלתו של אביה. הורי בעלה כבר אינם בין החיים. גיסותיה ואחיותיה מתגוררות בדירות צפופות ומרוחקות ולא יוכלו לאכלס את משפחתם הברוכה. 'מאן דיהיב חיי יהיב מזוני', חזק בעלה את מצבם המדוכדך במלים של אמונה, 'חז"ל מסבירים שהקב"ה אינו צריך להכנה ולזמן ניכר כדי לעזור ולהושיע. ברגע אחד יכול להוציא מאפילה לאור גדול, אין לו לאדם להתיימש מן הרחמים, וישא עיניו למרום בידיעה כי ברגע קט יוכל להיוושע ולצאת מצרה לרווחה'. כי **מפתח ההצלה לכל מועקה היא התפילה לה.**

באותה שעה גם בבית ששכן שתי קומות מעל איחרו לישון. לאה אדלמן הסתובבה בביתה חסרת מרגוע. כל מחשבותיה נתונות לשושנה. רחמיה צפים וגואים

בקרבה. לאן תפנה משפחתה והיאך תמצא את מקומה, בפרק זמן כה קצר? עבודות ביתה השוטפות היו תובעניות. תוך כדי עבודות הפסח התייעצה עם בעלה, מה ניתן לעשות למען משפחת רבינוביץ. לפתע קטע צלצול הטלפון את שיחתם. בעלה, ר' יצחק אדלמן, מיהר להרים את השפופרת. מעבר לקו בקע קול אשה בטון סמכותי:

'אני רוצה להזמין אותך לבדוק חמץ בבית הורי המתגוררים בהרצליה'. 'מה. מה', הסתמנה פליאה עצומה בקולו של ר' יצחק, 'אינני מכיר, מי שלח אותך אלי?'. 'מצאתי את שמך בחוברת המוהלים שחולקה לנו בבית היולדות, בלידת בני בכורי. אני מניחה כי אם אתה מוהל, בודאי אתה יודע גם לבדוק חמץ ותוכל למלא את בקשתי'. הרב אדלמן היה מופתע. כבר למעלה מחמש שנים הוא איננו משמש כמוהל. הוא ר"מ בישיבה. מלבד זאת, בערב בדיקת חמץ חייב הוא לבדוק את בית הוריו הקשישים המתגוררים מחוץ לעיר, ולא יספיק להגיע להרצליה. 'מצטער, אינני פנוי, אבל אני יכול להמליץ לך על שכני', התנצל הרב אדלמן **ומסר לה את מספר הטלפון של הרב רבינוביץ.** הוא ידע כי שכנו מתנדב בארגון לקירוב רחוקים. לאה רעיתו היתה מסופקת יותר. מי כמוה יודע עד כמה בעלה של שושנה רבינוביץ עמוס כרגע בדאגות קשות. לא בטוח שייסכים... חשבה.

אך על אף טרדותיו האישיות, נענה הרב רבינוביץ לבקשה. מצוות קירוב אחים טובים יקדה בעצמותיו. בערב בדיקת חמץ, בדיק בשעה שנוקבעה, עמד לפני שער מחוטב של בית דו קומתי מפואר, מוקף גינה מטופחת, בהרצליה. הוא צלצל בפעמון. אשה מבוגרת פתחה את דלת הפלדלת המסוגנת בעיצוב חדשני. 'שמי דפנה ובתי הזמינה אותך לבדוק חמץ בביתנו', הזדהתה האשה המבוגרת, 'נהג בעלי, תוכל לבדוק עמו חמץ בכל חדרי הבית'. 'לשם כך אני צריך פרוסת לחם, כדי להכין ממנה עשרה פתיתים לבדיקת חמץ ונר', הבהיר הרב בנועם פיו, בעוד האישה רצה לסופרמרקט לקנות לחמניה ונר כי בתמימותם חשבו שצריך לסלק כל פירור חמץ מהבית עד לבדיקת חמץ, מינהו בעל הבית שליח מצווה והוא החל בבדיקת החמץ. 'כל חמירא דאיכא ברשותי... כעפרא דארעא', ביקש הרב מבעל הבית למלמל מתוך הסיפור. גם מלבו בקעה תפילה, היתה זו תחינה על ביעור חמץ מסוג אחר בבית הזה... **בתום בדיקת החמץ, בהיותו מיוזע ויגע,** ניגשה בעלת הבית לרב ואמרה לו נרגשת אינני יודעת איך להודות לך. אני לא מבינה בזה הרבה, אבל מספיק היה לי לראות את המסירות שלך למעננו ובעיקר למען נכדי. מאמץ כזה ראוי לכל הערכה'. היא שלפה מתוך תיקה דף מודפס. **'אני מתווכת דירות במקצועי'**, שחה לו, 'אתמול בלילה צלצל אלי גיסי מצרפת, והציע למכירה את דירת בתו במחיר מציאה ממש. הוא ציין כי העניין דחוף והדירה חייבת להימכר בהקדם האפשרי. הבעיה שהנכס נמצא בעיר בני ברק ואין לי נגישות למקום. אתה מתגורר שם. אולי תצליח לקדם את העניין ותרוויח גם אתה מן העסקה?!' מחשבותיו

של הרב רבינוביץ דהרו אל המציאות העגומה בה הוא נמצא. הוא הטמין את הפתק בכיס חליפתו, אולי יהיה רלוונטי עבורו. עוד באותו לילה בירר על הדירה. למשמע הפרטים ניצת אור בעיניו. קרן אור הבליחה במנהרת מצבו האפרורי.

הדירה במחיר מציאה היתה שייכת לזוג צעיר חוצניקים לשעבר, ילידי צרפת, שקנו את הדירה הקטנה במחיר אפסי והרחיבוה לדירת ארבעה חדרים מפוארת. אך כעבור שנתיים בלבד מאז חתונתם מסיבות שונות ושיקולי פרנסו חזרו לצרפת וגאלצו להציע את הדירה למכירה וכך זה התגלגל עד שהגיע לדודתם בהרצליה הרי היא הגברת המתוכת ובדיוק באותו זמן קפץ לארץ הבעל הצעיר הרב יוסף לוי, כדי להסדיר סידורים אחרונים וגם בהיותו ת"ח דובר צרפתית נתבקש להעביר סדרת הרצאות. בעודו תוהה ומודאג מהזמן שהולך ואוזל **כשמועד חזרתו לצרפת הולך ומתקרב,** ושוקל מה יעשה, רטט הפלאפון בכיסו. על הקו היה הרב רבינוביץ. הוא סיפר כי קיבל את הצעת הדירה מדודתה של אשתו - מתוכת הדירות מהרצליה..

'יש על מה לדבר...', סגר עמו יוסף וקבע פגישה מיידית. רק אז הבין כי גם מצרפת משתדלים לסייע לו... הרב רבינוביץ עמד משתאה מול הדירה המוצעת. שטחה הרחב ועיצובה המרהיב שבו את לבו. 'בכזו דירה אפשר לגדל עשרה ילדים, הלוואי והיה לי הכסף לקנותה', הררה. דווקא יוסף הפתיע אותו כשביקש מזומנים על הדירה. פנוי של הרב רבינוביץ נפלו, כאשר הבהיר כי בחיקו סכום השווה לדירה בת שני חדרים ולא יותר. **'הרבה התייענו זוגתי ואני עד שחשכנו את הכסף הזה'**, לחש בעצב. יוסף קימט את מצחו ולא בקול שקול ענה: 'בסדר, אני מסכים לעסקה', כסף הרי לא חסר לי. לבי שמח שיהודי ירא שמים כמותך ירוש ממני את הנכס'.

גדולה היתה הבשורה עבור הרב רבינוביץ. תוך שעות ספורות נושע. כולו נרגש, סיפר למיטיבו כי רק תשעה ימים נותרו עד למועד פינויה הסופי של משפחתו מדירתם השכורה, מתוכם שבעת ימים הם חג... 'איך תצליח להתארגן כאן בתוך פרק זמן כה דחוק?' העיף יוסף מבט ארוך על דירתו הריקה. 'ה' יעזור, זה החלק הקל של הסיפור...'. בעל הדירה לשעבר היה שבע רצון. **הוא הצליח למכור את דירתו ברגע האחרון לפני שובו לצרפת.** בעוד כחמש שעות יגיע לביתו שבניכר, כאשר תחושת רווחה אופפת אותו - שליחותו בישראל מוצתה בשלמות.

למחרת הצטרפה משפחת רבינוביץ ל"סדר מרכזי" שערך אביהם לתלמידיו. ביתם היה מאווסן ברובו בארגזים. עם זאת שכנו בליבם שמחה וחירות. הן מפתח הישועה בידם. בהודיה לה' שחה לבני משפחתה: 'שמעתם פעם על דירה בת ארבעה חדרים, משופצת ובנויה, הנמכרת במחיר כה נמוך? מאן דיהיב חיי יהיב מזוני, וכשה' רוצה הוא ממתק את המרור ומחיש את הישועה ברגע אחד

(האמנתו כי אדברה באדיבות המחבר הרב טולדנו שליט"א)

לקט הלכות חנוכה (ילקוט יוסף)

- א. יש להסתפק אם מותר להדליק נר חנוכה משמן [כגון שמן העשוי מבוטנים] שיש עליו איסור ספיחין.
- ב. מותר להשתמש בשמן של שביעית להדלקת נר שבת הואיל ונהנה מן האור, ויכול גם לברך על הדלקת נרות שבת בשמן של שביעית. ובנר חנוכה יש אומרים שאסור להשתמש בשמן של שביעית, שהרי אסור להשתמש לאורה, והתורה אמרה לכם יהיה לאכלה ולא להפסד. ויש שמתיירים וסוברים שגם קיום מצוה חשיב צורך האדם להשתמש בשמן של שביעית. ולכן כשאין לו שמן אחר זולת שמן של שביעית, יכול לקיים מצות נר חנוכה בשמן של שביעית, ויכול גם לברך על הדלקה.

א. "פתיל-צף" הנתון על השמן, אף על פי שהפתילה מצופה בשעווה, ובתחלה נדלקת רק השעווה, ורק אחר כך נדלקת הפתילה, וקיימת לן הדלקה עושה מצוה, מכל מקום הכל נחשב להדלקה אחת, וכשר ומהודר להדלקת נר חנוכה לכתחלה.

ב. שמן זית קרוש, כעין צורת נרות שעווה, אפשר לכתחלה להשתמש בהם להידור מצות נר חנוכה, דאף שנקרש, מאחר שהאש יוצאת ממה שהשמן הקרוש נימוח, ונהפך שוב לנוזל, שפיר דמי, וגם בשמן כזה יש הידור של הדלקה בשמן זית.

הלכה לחנוכה

העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג

שלום אפל ורפי בן טינו מגזיני ה"י וכל משפחתי, פנחס ואיתמר (תומר) בני אביגיל ה"י. ישי ושרה בני אילה ה"י, רחמים בן מונייה, זשי"ק מעין בת אילה

לרפואת

ראובן בן שרה זינת, דוד בן אליס עישה, אליס עישה תחי' בת תמו, אלעזר בן שרה נ"י. התינוקת בת שבע אסתר בת אביטל

לעילוי נשמת

נפתלי בן יפה ז"ל, מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, יעל בת רבקה ע"ה. שושנה פורן בת טאוס ע"ה.